

Leveydestä ja syvyydestä

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Vapaus on aikaisemmin merkinnyt minulle avoimuutta kaikille vaihtoehdoille ja rajattomuuden palvontaa itseisarvona, sitä että voin olla kiinnostunut ja kokeileva mahdollisimman monen asian suhteen. Mitä enemmän keräsin kokemuksia ja informaatioita sitä avarakatseisemmaksi, yleissivistyneemmäksi ja vapaammaksi itseni koin. Elämän leveys avautui 360 asteen säteellä ja seireenien laulu kuului joka suunnalta. Kaikki oli teoriassa mahdollista, mutta mistään ei tullut oikeasti totta. Sen sijaan, että olisin lukenut yhden kirjan alusta loppuun, luin seitsemän kirjaa alusta jonkin matkaa. Rauhaton sieluni seurusteli mahdollisimman monen ihmisen kanssa, ottamatta yhtäkään suhdetta antautumisen tai sitoutumisen kautta todesta. Kiireiset käteni koskettavat sataa projektia, ilman että sydämeni olisi yhdenkään syvemmässä tarkoituksessa mukana. Sanon pinnallisen *kyllän* kaikille, sanomatta perusteellista *että* millekään tai kenellekään. Minun oli vaikea hyväksyä sitä, että perusteellisen kyllä-sanominen jollekin edellyttää yhtä perusteellisen ei-sanomisen jollekin toiselle. Jos haluan pitää kaikista ja kaikesta kiinni. En saa mistään kunnon otetta.

Vähitellen olen tullut siihen ymmärrykseen, että todellinen vapaus löytyy sitoutumisesta. Sitoutuminen ei ole kruisailua esoteerisen risteilylaivan hengellisen salaattipöydän ääressä. **Hengen ja Tiedon messut** ovat maistelijoille, hengen maailman kulinaristeille ja ahmateille, jotka keräilevät transendenttisia elämyksiä ja uskonnollisia ideoita kuin kauniita simpukoita eksoottisen lomapaikan rannoilta. Kun niitä on aikansa ihastellut ne pannaan hyllylle muiden joukkoon tai heitetään roskiin. Postmoderni ihminen sitoutuu ainoastaan sitoutumattomuuteensa ja pitää vapautena rajatonta mahdollisuutta seurata seuraavaa mielijohtetta tai päähänpälkähdyttä. Menneisyys on liian rasittava muistettavaksi ja tulevaisuus liian ylivoimainen otettavaksi huomioon. Tärkeintä on “ottaa kaikki irti” siitä, mikä tällä hetkellä on tarjolla.

Todellinen *minä-sinä* suhde ei avaudu sille, joka mittaa kokemuksensa syvyyttä matkakohteidensa lukumäärällä. Kun hän on vihdoinkin vapautunut vanhempiensa orjuuden ikeestä hän ylläpitää vapauttaan sillä ettei sitoudu edes omien lastensa hyvinvointiin vaikka jostain mielijohteesta olisi sellaisia tullut tehneeksikin. Postmoderni ihminen on orjuuttanut itsensä vapauteen – tai ainakin kuvitelmaansa siitä, mitä vapaus on. Hän ei matkoillaan tarvitse kartoja, koska ei oikeastaan ole matkalla mihinkään. Tärkeintä on vain pysyä liikkeellä – olla pysähtymättä. Elämä on leveää ja laveaa.

Mutta minne jäi elämän syvyys?